

Arrest

nr. 228 165 van 29 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. TOP
Brederodestraat 146
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie waarbij wordt beslist gunstig gevolg te geven aan de aanvraag om terug in de vorige administratieve toestand te worden geplaatst na ambtshalve schrapping uit het vreemdelingenregister, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide van 11 maart 2019.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, wiens verblijfsrecht als echtgenoot van een Nederlandse vrouw die in België verblijft op 6 januari 2009 werd erkend, werd na een voorstel tot ambtelijke schrapping op 8 november 2017, daadwerkelijk ambtshalve geschrapt uit het vreemdelingenregister op 20 februari 2018.

Op 10 januari 2019 diende verzoeker een aanvraag in om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Met de eerste bestreden beslissing van 11 maart 2019 oordeelt de gemachtigde van de bevoegde minister dat aan deze aanvraag geen gunstig gevolg wordt verleend, op grond van de volgende motieven:

Mijnheer de burgemeester,

Betrokkene werd op 20.02.2018 ambtshalve geschrapt uit de vreemdelingenregister. Op 10.01.2019 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Na onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag.

Betrokkene heeft namelijk onvoldoende bewijzen geleverd van zijn aanwezigheid in België tijdens de periode vanaf het voorstel tot ambtelijke schrapping op 08.11.2017 tot het aanbieden ter inschrijving op 10.01.2019. Betrokkene werd gevraagd bewijzen van zijn aanwezigheid over te maken, de brief dd. 05.02.2019 die daartoe opriep werd aan hem betekend op 07.02.2019.

Volgende stukken werden naar aanleiding daarvan voorgelegd:

- *Attest woonsthistoriek dd. 24.01.2018. Dit attest toont de aanwezigheid van betrokkene in het Rijk niet aan, het toont enkel aan wat het Rijksregister ons eveneens leert, namelijk de woonsthistoriek van betrokkene en dat er een voorstel tot ambtelijke schrapping is daterende van 8.11.2017 waaruit de ambtelijke schrapping dd. 20.02.2018 is gevolgd. Het louter in het bezit te zijn van het arrest zelf, kan ook niet als bewijs van aanwezigheid worden aangenomen. Het kan immers online via het e-loket verkregen worden, per mail, per post of aan het loket. Bovendien kan het, mits volmacht en kopie identiteitsbewijs, ook door derden verkregen worden.*
- *Betaling voor tijdelijke doorzending bij Bpost dd. 26.01.2018. Het doorzenden van post door Bpost kan eveneens online verkregen worden. De betaling aan het loket kan evenzeer door een derde gebeurd zijn. Dit stuk toont dus niet ontegensprekelijk de aanwezigheid van betrokkene aan. Het bewijs voor de verhuur van een postbus dd. 26.01.2018 toont dit evenmin aan. Er dient opgemerkt te worden dat de handtekening niet overeenstemt met de handtekening van betrokkene op de oorspronkelijke bijlage 19ter noch stemt deze overeen met de handtekening die op de overschrijving via Western Union dd. 21.12.2018 staat.*
- *Factuur CHU Brugmann dd. 28.03.2018 met bijbehorend getuigschrift voor verstrekt zorg. De zorgen werden aan betrokkene verstrekt op 29.01.2017, dit valt buiten de te bewijzen periode. Het louter ontvangen van een brief kan niet als bewijs van aanwezigheid worden aangewend (zie infra).*
- *Verder worden ook een aantal brieven voorgelegd (brief i.v.m. opzegging nummerplaat dd. 01.02.2018. Betrokkene hoeft voor het opzeggen van een nummerplaat zich niet in eigen persoon ergens aan te bieden; herinnering ING dd. 19.03.2018. Deze brief is eerder een indicatie van afwezigheid dan van aanwezigheid; Brief i.v.m. polis bij verzekering Van Dessel dd. 28.03.2018 en bijhorende brieven i.v.m. terugbetaling verzekering Van Dessel dd. 29.03.2018; Ingebrekestelling Fiducure dd. 17.07.2018; Brief ERGO dd. 18.09.2018 en brief met onleesbare datum; Aanmaning tot betaling Engie Electrabel dd. 27.09.2018. Ook deze brief is eerder een indicatie van afwezigheid dan van aanwezigheid): het louter toekomen van post op naam van betrokkene op een adres in België kan niet als ontegensprekelijk bewijs van aanwezigheid worden beschouwd gelet deze door derden kan worden opgehaald en doorgegeven of deze via een dienstverlening kan worden doorgezonden naar een ander adres of een postbus, of kan worden bijgehouden op het postkantoor bij een gemelde afwezigheid.*
- *Factuur Makro dd. 13.12.2018. Deze factuur toont geen persoonlijke aanwezigheid van betrokkene aan. Een derde kan betrokkens Makro-kaart gebruikt hebben of kan een tijdelijke kaart aan de inkombalie gevraagd hebben.*
- *Overschrijving Western Union dd. 21.12.2018: betrokkene diende zich te identificeren middels zijn ID-kaart.*

Met de voorgelegde documenten valt de periode waarin betrokkene aanwezigheid in het Rijk betwist wordt, te herleiden tot de periode van 8.11.2017 tot 21.12.2018, hetgeen nog steeds meer dan één jaar betreft.

Overeenkomstig artikel 19 §1 van de wet van 15.12.1980 wordt het verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het verblijfsrecht heeft verloren.

Betrokkene kan uiteraard een nieuwe aanvraag doen, overeenkomstig de bijlage 19ter op basis van zijn verwantschap met een Belg/EU-onderdaan. Mits voorlegging van de nodige stavingsdocumenten kan de verblijfssituatie van betrokkene op die manier opnieuw in orde gebracht worden.

Ook op 11 maart 2019 neemt de gemachtigde de beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoeker. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer die verklaart te heten: 1)

Naam: C.

Voornaam: A.

Geboortedatum: 01.01.1981

Geboorteplaats: Ozvatan,

Nationaliteit: Turkije

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen*2)-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Zie motivatie tot weigering herinschrijving dd. 11.03.2019.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Betrokkene verblijft immers langer dan de in artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn.

Bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Nergens in het dossier is er sprake van enige medische problematiek op naam van betrokkene die een bevel in de weg zou staan. Uit het dossier blijkt dat betrokkene zijn aanwezigheid in het Rijk niet afdoende heeft kunnen aantonen. De meest recente periode waarin zijn aanwezigheid wordt betwist is deze van 08.11.2017 tot 21.12.2018. Indien betrokkene nog zo recentelijk heeft kunnen reizen, is het bij gebrek aan contra-indicaties redelijk te stellen dat hij dit heden nog steeds kan. Wat betreft betrokkenes gezins- en familielevens: de relatie met zijn voormalige echtgenote is beëindigd, ze zijn inmiddels uit de echt gescheiden.

Betrokkene heeft vier minderjarige kinderen van Nederlandse nationaliteit, die allen bij de moeder van Nederlandse nationaliteit verblijven. Voor zover betrokkene wel degelijk nog contacten zou onderhouden met zijn kinderen, dient opgemerkt te worden dat, gezien betrokkene zijn aanwezigheid niet heeft bewezen, er evenmin kan gesteld worden dat zijn gezins- en familielevens wordt geschonden. Kennelijk heeft hij dit eventuele gezins- en familielevens in België niet ononderbroken verdergezet, derhalve is een (tijdelijke) onderbreking van dit gezinsleven naar aanleiding van dit bevel niet onredelijk. Bovendien, voor zover betrokkene voldoende inspanningen levert, hoeft deze beslissing ook geen afbreuk te doen aan zijn gezinsleven of dat van zijn kinderen. Niets weerhoudt betrokkene er immers van de band met zijn kinderen vanuit het buitenland te onderhouden. Er kunnen namelijk afspraken gemaakt worden tussen de Nederlandse moeder van de kinderen en hemzelf dat de kinderen hun vader met enige regelmaat kunnen zien en betrokkene (eventueel gedeeltelijk op afstand) zo toch zijn vaderschap kan uitoefenen. Deze beslissing verhindert immers niet dat zijn voormalige partner en de kinderen hem bezoeken in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en de banden met hem verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100; RvV nr. 141.063 dd. 16.03.2015). Derhalve kan het gezins- en familielevens van betrokkene niet opgeworpen worden als beletsel voor het nemen van dit bevel. Het staat betrokkene vrij zich na terugkeer naar eigen land, of enig ander derde land waar hij legaal kan binnenkomen en verblijven, een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht juncto het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 8 van het EVRM.

2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, en luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). Daarbij moet worden benadrukt dat voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling de Raad zich moet plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.2. Het komt gepast voor om vooreerst het middel te onderzoeken in de mate dat het betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing. Verzoeker stelt dienaangaande het volgende:

“De motivatie tot weigering herinschrijving dd. 11.03.2019, waarnaar de bestreden beslissing alsook verwijst, bevat een aantal elementen waaruit duidelijk kan worden afgeleid dat verwerende partij de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld.

Voor alle duidelijkheid wenst verzoeker te benadrukken dat de stukken zowel aan verwerende partij rechtstreeks werden bezorgd via de raadsman van verzoeker (per e-mail dd. 01/03/2019 om 8u13 (stuk E), gericht aan Stad Antwerpen dienst Vreemdelingenzaken, en ook aan de dossierbeheerder bij verwerende partij: [...] zoals deze werd vermeld op het schrijven dd. 05/02/2019 (stuk D).

Wat betreft de “betaling voor tijdelijke doorzending bij BPOST dd 26/01/2018” ,(stuk E.2 in de oorspronkelijke stukkenbundel) stelt verwerende partij :

- Betaling voor tijdelijke doorzending van Bpost dd.26.01.2018. Het doorzenden van post door Bpost kan eveneens online verkregen worden. De betaling aan het loket kan evenzeer door een derde gebeurd zijn. Dit stuk toont dus niet ontegensprekelijk de aanwezigheid van betrokkene aan. Het bewijs voor de verhuur van een postbus dd. 26.01.2018 toont dit evenmin aan. In de stukkenbundel verzonden door de raadsman van verzoeker is tevens het kassaticket gevoegd, waaruit blijkt dat er effectief ter plaatse op het postkantoor is betaald geweest. (stuk 2 van het oorspronkelijke bundel.

Dit kassaticket van Bpost dateert van 26/01/2018.

De argumentatie als zou de doorzending van post door Bpost ook online aangevraagd worden, getuigt dan ook van automatische ‘knippen en plakken’, terwijl in deze toch enige zorgvuldigheid mag verwacht worden van verwerende partij die elk dossier individueel dient te beoordelen.

Het kassaticket toont aan dat verzoeker aanwezig was in België op het postkantoor te Evere op 26/01/2018.

Bijgevolg dient geconcludeerd dat verwerende partij ten onrechte geoordeeld heeft dat verzoeker niet aanwezig was tussen 08/11/2017 (datum schrapping) en 10/01/2019 (datum aanvraag tot herinschrijving.

Hieruit blijkt dan ook een duidelijke schending van het zorgvuldigheidbeginsel en ook van de motiveringsplicht.

Tevens, wordt door verwerende partij gesteld dat de handtekeningen niet overeenstemmen:

- Er dient opgemerkt te worden dat de handtekening niet overeenstemt met de handtekening van betrokkene op de oorspronkelijke bijlage 19ter noch stemt deze overeen met de handtekening van betrokkene op de oorspronkelijke bijlage 19ter noch stemt deze overeen met de handtekening die op de overschrijving via Western Union dd. 21.12.2018 staat.

Verwerende partij heeft geen schriftdeskundige geraadpleegd, doch is blijkbaar zelf voldoende deskundig om met het blote oog te oordelen of de handtekeningen op de voorgelegde stukken toebehoren aan verzoeker.

Nochtans blijkt duidelijk uit officiële stukken, waarbij ontegensprekelijk vaststaat dat deze door verzoeker werden gehandtekend, dat deze handtekeningen niet steeds heel erg op elkaar gelijken:

-handtekening op de Belgische verblijfstitel (stuk C.1) : geen streep,

-handtekening op turks paspoort: (stuk C.2): geen streep, met punt

-handtekening ‘voor kennisname’ bij betekening schrijven dd 05/02/2019 (stuk D): dubbele streep

-handtekening western union dd 21/12/2018: dubbele streep door handtekening

De handtekening vermeld op het document van BPOST (stuk E.2) : is dan ook zonder enig deskundig oordeel weggeschreven als ‘niet overeenstemmend’.

Bij effectieve twijfel, had verwerende partij een schriftdeskundige kunnen aanstellen zelf, of, haar twijfels kunnen voorleggen aan verzoeker, die dan zelf het initiatief had kunnen nemen tot aanstelling van een schriftdeskundige.

Verwerende partij kijkt enkel naar 2 stukken, doch laat na om ook te kijken naar de handtekening van verzoeker op andere documenten waarbij de authenticiteit van de handtekening niet kan betwist worden.

Verwerende partij heeft niet gehandeld zoals van een zorgvuldige overheid kan verwacht worden, en tevens haar motivering is niet ondubbelzinnig, aangezien ze nalaat de handtekening (stuk E.2) tevens te vergelijken met de handtekening van verzoeker op andere authentieke documenten.

Hieruit blijkt dan ook afdoende dat verzoeker aanwezig was op 26/01/2018 bij de ondertekening van het bewijs voor verhuur van een postbus en bij de betaling hiervan.

Door dit te miskennen houdt de bestreden beslissing een schending in van de zorgvuldigheidplicht evenals van de motiveringsplicht in hoofde van verwerende partij.”

Wat betreft de betaling voor tijdelijke doorzending bij BPOST, stelt verzoeker dat het kassaticket van 26 januari 2018 werd gevoegd bij de stukken die aan de verwerende partij werden voorgelegd, en dat dit aantoonde dat verzoeker op die datum aanwezig was op het postkantoor in Evere. Echter, zij lijkt voorbij te gaan aan het gestelde in de eerste bestreden beslissing dat een betaling aan het loket evenzeer door een derde kan zijn gebeurd. Aangezien uit het kassaticket niet blijkt wie zich heeft aangemeld om te betalen, kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij stelt dat dit het bewijs levert van zijn

aanwezigheid in België op 26 januari 2018. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

Waar in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat de handtekeningen niet overeenstemmen, betoogt verzoeker dat de verwerende partij geen schriftdeskundige heeft geraadpleegd en dat blijkt uit officiële stukken waarbij ontegensprekelijk vaststaat dat ze door hem werden gehandtekend, de handtekeningen niet steeds op elkaar gelijken. De handtekening vermeld op het document van BPOST is dan ook zonder enig deskundig oordeel weggeschreven als niet overeenstemmend. Bij twijfel had de verwerende partij een schriftdeskundige kunnen aanstellen of had zij haar twijfels kunnen voorleggen aan verzoeker, die dan zelf het initiatief had kunnen nemen om een deskundige aan te stellen. Verder heeft de verwerende partij nagelaten om de handtekening te vergelijken met de handtekening van verzoeker op andere authentieke documenten, zodat zij niet heeft gehandeld als een zorgvuldige overheid, zo stelt verzoeker nog.

Na raadpleging van het administratief dossier stelt de Raad *de visu* vast dat de handtekening op het stuk van BPOST voor de verhuur van een postbus inderdaad geenszins overeenkomt met de handtekening op het document van Western Union en deze op de oorspronkelijke bijlage 19ter, zodat het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig voorkomt dat de verwerende partij stelt dat het bewijs van het verhuur van een postbus de aanwezigheid van verzoeker niet aantoont. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij om tot deze conclusie te komen een beroep had moeten doen op een schriftdeskundige, en al helemaal niet dat, mocht zij dat hebben gedaan, zij tot een andere conclusie zou zijn gekomen. Immers, verzoeker toont niet aan dat iets eraan in de weg zou hebben gestaan dat hij in het kader van zijn huidige beroep zich zou hebben gewend tot een deskundige die het standpunt van de verwerende partij onderuit zou hebben gehaald. In die zin maakt hij ook niet aannemelijk welk belang hij heeft bij zijn argument dat de verwerende partij hem in kennis had moeten stellen over haar twijfels betreffende zijn handtekening zodat hij zich daarop tot een deskundige had kunnen wenden of dat een vergelijking had moeten worden gemaakt met alle andere handtekeningen in het dossier. Ten overvloede moet worden vastgesteld dat de handtekeningen die onmiskenbaar aan verzoeker kunnen worden toegeschreven omdat ze voorkomen op officiële documenten (bijlage 19ter, verzoekers in België uitgegeven verblijfskaart en rijbewijs, verzoekers Turks paspoort) wel allemaal hetzelfde zijn, en dat de handtekening op het stuk van BPOST daarmee niet overeenkomt.

Gelet op het voorgaande, en gelet op het feit dat verzoeker de overige argumenten in de eerste bestreden beslissing ongemoeid laat, moet worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat deze beslissing op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze werd genomen, of dat ze niet of niet afdoende werd gemotiveerd.

2.3. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker de volgende grieven aan:

“Artikel 74/13 Vreemdelingenwet waarborgt bij een beslissing tot verwijdering een individueel onderzoek. Dit artikel stelt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en gezondheidstoestand van betrokken onderdaan van een derde land.”

Daarnaast stelt art. 8 EVRM dat eenieder het recht heeft op een eerbiediging van het privé-en gezinsleven en dat een inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is al het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, openbare orde, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Art. 8 EVRM is direct toepasbaar in het Belgisch intern recht.

Art. 8 EVRM impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (EHRM 21 JUNI 1988, Berrehab t. Nederland)

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij zeer opmerkelijk het volgende:

“ Wat betreft betrokkene's gezins- en familieleven: de relatie met zijn voormalige echtgenote is beëindigd, ze zijn inmiddels uit de echt gescheiden. Betrokkene heeft vier minderjarige kinderen van Nederlandse nationaliteit, die allen bij de moeder van Nederlandse nationaliteit verblijven. Voor zover betrokkene wel degelijk nog contacten zou onderhouden met zijn kinderen, dient opgemerkt te worden dat, gezien betrokkene zijn aanwezigheid niet heeft bewezen, er evenmin gesteld kan worden dat zijn gezins- en familieleven wordt geschonden.”

Verzoeker heeft wel degelijk contact met zijn vier minderjarige kinderen. Zijn kinderen wonen nog steeds in de gezinswoning gelegen te Zaventem. Deze gezinswoning is ook nog niet verdeeld tussen verzoeker en zijn ex-partner.

Het is zeer opmerkelijk dat verwerende partij zelf de stelling inneemt dat verzoeker geen contact meer zou hebben met zijn kinderen en er bijgevolg geen sprake kan zijn van een gezins- en familieleven. Hierover werden door verwerende partij ook geen vragen gesteld.

Volgens de stelling van verzoeker is zijn aanwezigheid wel afdoende bewezen en is er wel sprake van een gezins- en familieleven in hoofde van verzoeker.

De stelling die verwerende partij nadien in de bestreden beslissing aanneemt, is opnieuw opmerkelijk. Verwerende partij stelt dat moderne communicatietechnologieën verzoeker in staat kunnen stellen om in nauw contact met zijn kinderen te blijven en de banden verder te onderhouden.

Verzoeker meent dat eventuele moderne communicatietechnologieën niet vergeleken kunnen worden met persoonlijk contact dat verzoeker de dag van vandaag nog steeds heeft met zijn kinderen.

De bestreden beslissing maakt wel degelijk een schending uit van artikel 8 EVRM en is een onredelijke beslissing. De evenredigheidstoets werd niet correct toegepast.

Daar de Raad voor Vreemdelingenbetwisting een marginale beoordelingsbevoegdheid heeft, dient zij er op toe te zien of de administratieve overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot een besluit is gekomen (RvS 7 december 2011, nr. 101624.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat tevens ook vervat zit in artikel 74/11 Vreemdelingenwet wordt door de verwerende partij duidelijk geschonden.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Naar luid van de bestreden beslissing is dat in casu niet het geval.

Verzoeker betwist niet dat er geen gezinsleven meer is met zijn voormalige echtgenote, maar beroept zich op een familieleven met zijn minderjarige kinderen. Dienaangaande betoogt de verwerende partij dat de kinderen bij de moeder verblijven en dat, aangezien verzoeker zijn aanwezigheid in België niet heeft bewezen, er niet kan worden gesteld dat het gezins- en familieleven worden geschonden, nu hij het zelf niet onderbroken heeft voortgezet en een tijdelijke onderbreking door het aangevochten bevel niet onredelijk is, dat hij de band met zijn kinderen vanuit het buitenland kan onderhouden door middel van afspraken zodat de vader zijn kinderen regelmatig kan zien bij bezoeken en dat ook moderne communicatietechnologieën hem in staat zullen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de kinderen. Ook wordt nog gesteld dat het verzoeker vrij staat om vanuit zijn land van herkomst of een derde land een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.

Eerst en vooral blijkt dat verzoeker niet betwist dat zijn minderjarige kinderen allen bij hun moeder verblijven, van wie hij gescheiden is. Verzoeker stelt dan wel dat ze in de gezinswoning verblijven en wijst erop dat deze woning nog in onverdeeldheid is, maar uit niets blijkt dat verzoeker zelf daar ook verblijft. In tegendeel: hij situeert de gezinswoning in Zaventem en geeft als zijn eigen verblijfsadres een

adres in Antwerpen op. Verzoeker toont dus niet aan dat hij één van de voornaamste zorgdragers is van de kinderen. Meer nog : verzoeker beweert dan wel dat hij nog contact heeft met zijn kinderen, maar brengt daarvan geen begin van bewijs bij. Nochtans, gelet op de echtscheiding die werd uitgesproken tussen verzoeker en zijn voormalige echtgenote, kinderen van de moeder, zou hij in de mogelijkheid moeten zijn om de overeengekomen regeling over de kinderen bij te brengen én de contacten, zoals ze zich daadwerkelijk manifesteren, aannemelijk te maken. Verzoeker blijft compleet in gebreke en toont dus op geen enkele manier aan dat hij nog affectieve of andere banden onderhoudt met zijn kinderen. Dit klemt des te meer nu hiervoor reeds is gebleken dat verzoeker geen afdoende bewijs heeft geleverd van zijn aanwezigheid in België tijdens de periode van 8 november 2017 tot het moment waarop hij zich terug aanbood met het oog op een herinschrijving, met name op 10 januari 2019. In die zin is het geenszins kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM te stellen dat, aangezien het gezinsleven in het verleden niet ononderbroken werd voortgezet, een nieuwe tijdelijke onderbreking niet onredelijk is. Immers houdt het bevel geen definitieve verwijdering in van verzoeker en kan hij, zoals dat ook is gesteld in de bestreden beslissing, desgewenst vanuit het land van herkomst een nieuwe aanvraag tot gezinsheringing indienen en kunnen in tussentijd contacten worden onderhouden middels bezoeken door de kinderen en middels de moderne communicatiemiddelen. Het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Verzoeker betoogt, tot slot, dat de moderne communicatiemiddelen niet vergeleken kunnen worden met het persoonlijk contact dat hij vandaag nog steeds heeft met zijn kinderen, maar zoals hiervoor reeds gesteld brengt hij geen enkel begin van bewijs van het bestaan van dergelijke persoonlijke contacten bij, laat staan van de intensiteit ervan, hetgeen in het licht van zijn niet-aangetoonde aanwezigheid op het grondgebied tussen november 2017 en januari 2019 minstens van hem kan worden verwacht. In die zin toont hij overigens ook niet aan dat, mocht hij hierover zijn gehoord, het besluitvormingsproces mogelijk een andere wending zou hebben gekregen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee rekening zou moeten worden gehouden ruimer moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Aangezien verzoeker geen schending aannemelijk heeft gemaakt van het voormelde artikel 8 van het EVRM, en hij geen andere elementen aanvoert in het licht van het geschonden artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, volstaat deze vaststelling om deze laatste vermeende schending af te wijzen.

Tot slot moet erop worden gewezen dat verzoeker weliswaar verwijst naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, doch zich niet dienstig kan beroepen op deze bepaling, die betrekking heeft op een inreisverbod en dus niet op de thans aangevochten beslissingen. Dit middelonderdeel is niet ontvankelijk.

2.4. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de bestreden beslissingen onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS